

А ГАРМОНІК ГРАЕ, ГРАЕ...
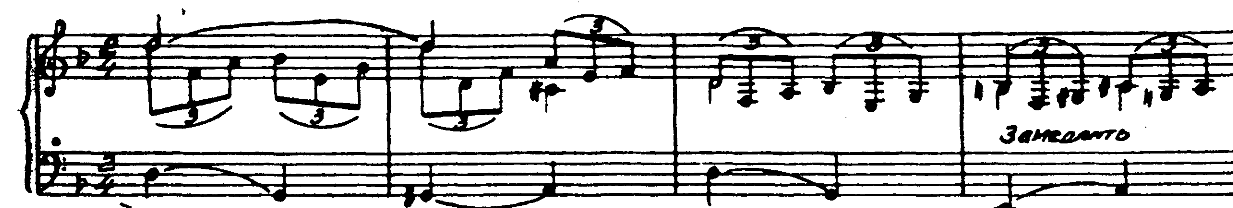
У ДАПАМОГУ МАСТАЦКАЙ САМАДЗЕЙНАСЦІ

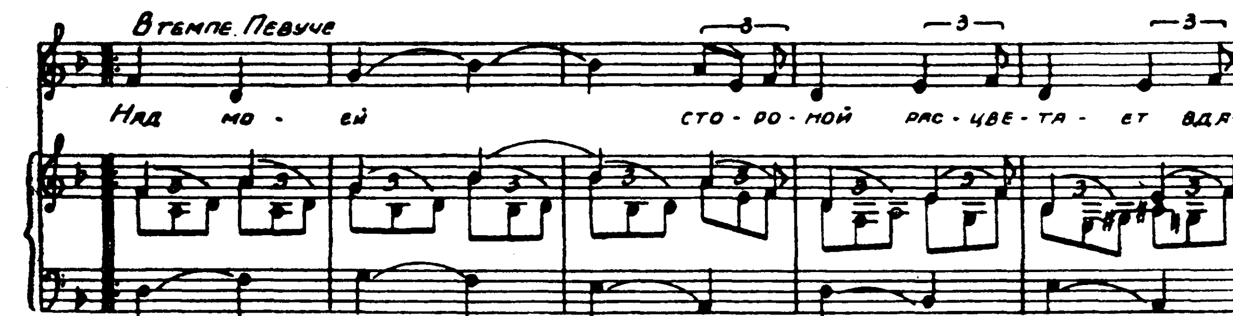
Бясплатны дадатак да часопіса
«Маладосць» № 3 (97) 1961 г.
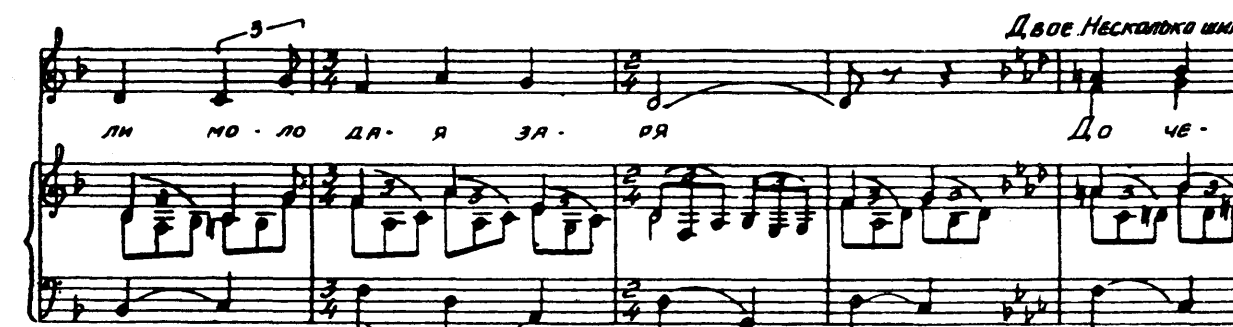
КРАЙ РОДНОЙ
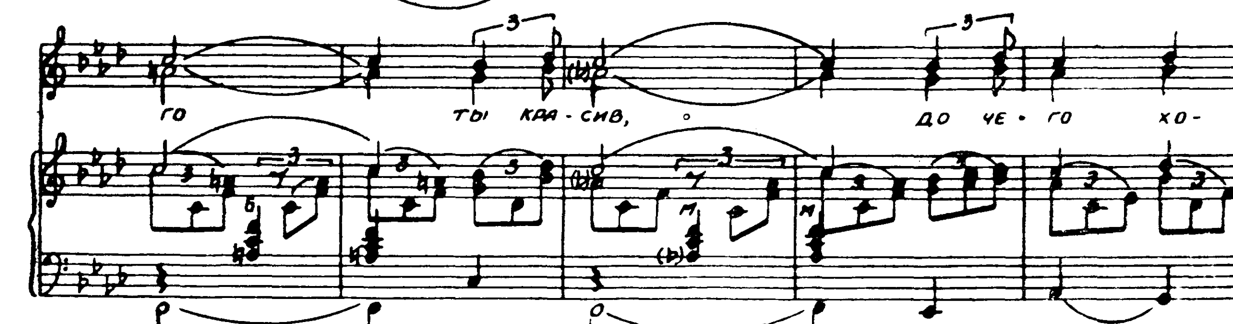
Музыка Ф. Маслова
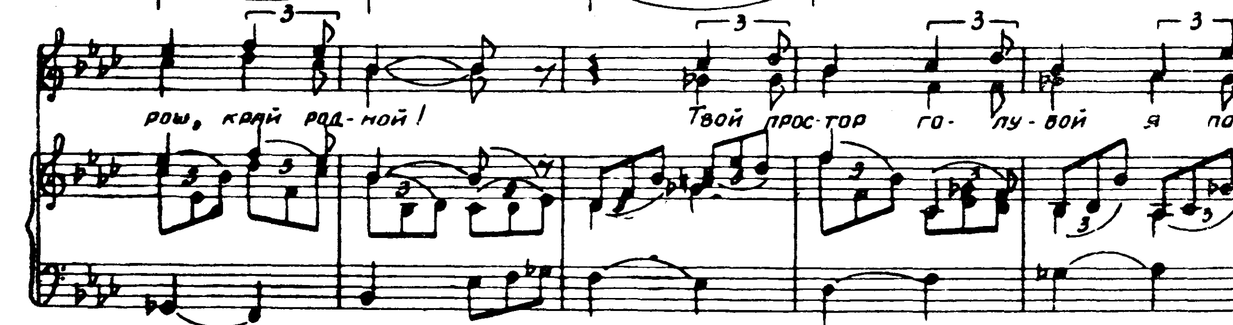
Слова И. Рыжикова

Замедлить — Для повторения

рус - ски люб - лю всей ду - шой

В темпе

Для окончания

Замедлить — В темпе — Замедлить

Над моей стороной
Расцветает вдали
Молодая заря.

Припев: До чего ты красив,
До чего хорош,
Край родной!
Твой простор
голубой
Я по-русски люблю
Всей душой.

Краше нив золотых
И лугов заливных
Не встречал я нигде.

Припев: До чего ты красив,
До чего хорош,
Край родной!
Твой простор
голубой
Я по-русски люблю
Всей душой.

Ты цвети, расцветай,
Дорогой, милый край,
Вся Отчизна моя!

Припев: До чего ты красив,
До чего хорош,
Край родной!
Твой простор
голубой
Я по-русски люблю
Всей душой.

ДАВАЙТЕ ДРУЖИТЬ

Музыка А. Новикова — Слова В. Гурьяна

Празднично

mf Запевалы

Здравствуйте, род - ны - е, гости до - ро - ги - е,

каж - до - го из вас приветствует Москва!

mf Группа хора

Вместе со сто - ли - цей

сё - ла и ста - ни - цы звонко рас - пе - ва - ют за - ду - шев - ны - е сло

Хор *Припев*

-ва. - Да-вай-те дру-жить, сер-деч-но дру-жить, на-веч-но дру-

-жить, чтоб жить и не тужить! И нам ну-жен мир, и вам ну-жен

мир, и всем ну-жен мир, а друж-ба - э- то мир!

Здравствуйте, родные, гости дорогие,
Каждого из нас приветствует Москва!
Вместе со столицей сёла и станицы
Звонко распевают задушевные слова.

Припев:

Давайте дружить,
Сердечно дружить,
Навечно дружить,
Чтоб жить
и не тужить!
И нам нужен мир,
И вам нужен мир,
И всем нужен мир,
А дружба — это мир!

Мы не только чаем встречи отмечаем,
С песней поднесём столичного вина!
Пьёте иль не пьёте, если подпоёте,
Здравицей застольной будет дружба скреплена!

Припев.

Мы гостей уважим, всё, как есть, покажем.
Вот она, Москва! Взгляните, какова!..
Каждая квартира — это крепость мира.
В каждую квартиру приглашает вас Москва!

Припев.

Просим быть, как дома, вам уже знакома
Русская Москва, советская Москва!..
Всех гостей столицы просим убедиться:
С делом не расходятся московские слова!..

Припев.

Гумарэскі

Стэфанія ГРАДЗЕНСКАЯ

ПРЫГОЖЫ ЎЧЫНАК ТОМАША КОТАКА

Уся Варшава з Новага года ў стане небывалага ўздыму. Малады чалавек Томаш Котак уступіў месца ў трамваі якойсьці бабулі!

Даведаўшыся аб гэтым, я адразу ж узброілася рэпарцёрскім блакнотам і паімчалася туды, дзе жыў Томаш Котак. Ужо здалёк я пазнала гэтае месца. Перад домам шумеў людскі натоўп, які сабраўся вітаць героя. Кардон міліцыі ахоўваў спакой піянера ветлівасці. Спецыяльна створанае Бюро прапускоў выдала мне дазвол толькі на заўтрашні дзень, бо на сёння ўсе пропускі былі забраніраваны для замежных дэлегацый, прадстаўнікоў прафесіянальных саюзаў, артыстычных арганізацый, польскага радыё, а таксама кінахронікі.

На наступны дзень з самага ранку я была ўжо на месцы і пасля двухгадзіннага чакання ў чарзе мела гонар сустрэцца з самім Котакам. Прывыкшы да трэску фотаапаратаў і святла пражэктараў, я ўсхвалявана паглядзела на гэтага надзвычайнага грамадзяніна. З першага позірку яго можна было прыняць за самага звычайнага маладога чалавека, якіх мы тысячамі бачым на вуліцах нашых гарадоў. Аднак варта было толькі прыгледзецца да яго, як у вочы кідалася незвычайная высакароднасць яго твару.

Калі я ўвайшла, герой незадаволена ўсклікнуў:

— Зноў інтэрв'ю!..

— Што натхніла вас на такі ўчынак? — нясмела запытала я.

— Адкажу, нічога не ўтойваючы. Было гэта першага студзеня. У гэты навагодні дзень я прачнуўся з цудоўным намерам зрабіць што-небудзь прыгожае, сэрца маё было перапоўнена цяплом і жаданнем рабіць людзям дабро... Я падумаў: «Томаш Котак, пачні новы год учынкам, які надоўга застанецца ва ўдзячнай памяці сучаснага чалавецтва!»

— Вы так падумалі? — прашаптала я, ашаломленая.

— Ага, менавіта так! І я пакінуў дом, цвёрда рашыўшы не варочацца назад, пакуль не здзейсню свайго намеру зрабіць прыгожы ўчынак. Гэтай першай раніцай новага года я адчуў, як любоў к людзям і імкненне да найвышэйшага самаахвяравання проста распіраюць мяне. Калі б былі адчынены магазіны, я зайшоў бы ў першы на маім шляху «Гастраном», купіў бы вэнджаную паляўнічую каўбасу і падарыў яе, не называючы свайго імя, першай сірацінцы, якая б сустрэлася мне... Ах, як я марыў аб тым, каб якое-небудзь дзіця трапіла пад аўтамабіль, а я б яго ўратаваў, нават калі б мне давялося касцьмі легчы... Я стаяў на трамвайным прыпынку з надзеяй, што лёс злітуецца нада мной і дасць мне магчымасць здзейсніць добрыя намеры, якія перапаўнялі маё сэрца. І якраз у гэты час падышоў трамвай...

— Які нумар? Вы не прыпомніце? — усхвалявана запытала я.

— Гэтага я ніколі не забуду. Гэта быў васемнаццаты нумар...

Голас яго пры гэтым задрыжэў, але праз хвіліну Котак авалодаў сабой і працягваў:

— У трамваі раптам з'явілася свабоднае месца. У выніку кароткай стычкі з некалькімі другімі маладымі людзьмі гэтае месца захапіў я. Але тут я заўважыў, што побач са мною стаіць бабуля...

Усе прысутныя затаілі дыханне... Котак, забыўшыся на ўсё і на ўсіх, працягваў:

— Я, напэўна, не звярнуў бы ўвагу на такую штодзённую карціну, калі б не той унутраны голас, які напомніў аб сабе вось тут, — ён тыцнуў пальцам у гузік на кашулі, — тут, у сярэдзіне. Гэты голас закрычаў: «Томаш Котак! Ты шукаеш выпадку, каб зрабіць прыгожы ўчынак, а тут перад табою стаіць бабуля...»

Далей усё было, як у сне... Я не ведаю, як гэта адбылося. Прашу, даруйце мне — мне цяжка гаварыць аб гэтым без хвалявання...

Ён выцер нос і выпіў вады. У пакоі панавала напружаная цішыня. Стомлена трашчалі фотаапараты і скрыпелі вечныя пёры рэпарцёраў.

— І тады.. — дагаварыў ён ледзь чутна, — я ўступіў ёй месца.

— Як вы гэта зрабілі? — шэптам спытала я.

— Я ўстаў і сказаў: «Сядайце».

Дзве слязінкі сарамліва пакаціліся па маім твары. Але, счакаўшы хвіліну, я перастала саромецца сваіх слёз. У пакоі выбухнуў усеагульны плач. Мацней за ўсіх рыдалі мужчыны.

Пераклаў з польскай мовы І. Ралько.

ДЗІВОСНАЯ СПРАВА

Нешматлікая публіка са здзіўленнем глядзела на падсуднага. І хто б падумаў, што гэты малады чалавек з інтэлігентным тварам мог украсці на вуліцы сабаку!

— Мае слова падсудны, — сказаў суддзя.

Малады чалавек устаў і пачаў гаварыць:

— Шаноўныя суддзі! Тры гады таму назад я ажаніўся з Еваю...

— Папрашу гаварыць па сутнасці, — перабіў яго суддзя.— Раскажыце, як была справа з сабакам.

— Не такая яна простая, гэтая справа з сабакам, шаноўныя суддзі. Я якраз і хачу расказаць пра тое. Пасля вясельнай цырымоніі мажны работнік ЗАГСа павіншаваў нас, так сказаць, з законным... Як толькі мы з жонкаю селі ў таксі, я адразу ж пачаў абдумваць, якім вінам лепш пачаставаць мне заўтра сяброў па службе. Некалькі хвілін мы ехалі моўчкі, і раптам Ева спытала:

— Ці хацеў бы ты, каб я была такая тоўстая, як той работнік ЗАГСа, што нас рэгістраваў?

— Чаму ты спытала аб гэтым, маё золатца, — адказаў я. — Я хачу, каб ты была такой, якая ты ёсць.

У наступны дзень мы ўпершыню разам ехалі на работу трамваем. Я ўсё думаў аб справаздачным балансе, як раптам Ева спытала:

— Ці хацеў бы ты, каб у мяне былі такія вусы, як у гэтага вагонаважатага?

— Не, золатца маё, не хацеў бы, ты і без вусоў прыгожая.

Мы развіталіся ля яе ўстановы.

І вось першы абед у нашай агульнай кватэры. Мы ўселіся за сталом, я раскрыў перад сабою свежы нумар «Экспрэса» і толькі наважыўся глынуць першую лыжку нашага агульнага супу, як Ева зноў раптам спытала:

— А калі б у мяне былі такія вусы, усё роўна ты мяне кахаў бы?

Лыжка ў маіх руках апусцілася сама.

— Якія вусы, золатца маё? — спытаў я.

— Ну, як у таго вагонаважатага раніцай...

Я прыпомніў.

— Вядома! Я цябе заўсёды кахаў бы, незалежна ад вусоў.

Ноччу Ева пабудзіла мяне.

— І табе сапраўды ўсё роўна, ёсць у мяне вусы ці няма?

— Вусы? Якія вусы? — прамармытаў я спрасоння.

— Як у таго вагонаважатага. Табе абсалютна ўсё роўна, як я выглядаю? А казаў жа, што я табе падабаюся...

Вось з гэтага, шаноўныя суддзі, усё і пачалося.

Нават і ў тэатры яна мне назаляла:

— А ці хацелася б табе, каб у мяне быў такі голас, як у Валейкі?

— Не, золатца маё, — пераконваў я шэптам.

— А ў Валейкі дрэнны голас?

— Не, у Валейкі вельмі прыгожы голас.

— А ў мяне дрэнны голас?

— Не, у цябе цудоўны голас.

— А ў каго прыгажэйшы голас, у мяне ці ў Валейкі?

— Ці нельга не размаўляць, — павярнулася да нас нейкая жанчына ў акулярах.

— А ты хацеў бы, каб я насіла такія акуляры? — ціхенька спытала Ева.

— Не, золатца маё, нашто табе акуляры?

— А каб мне доктар прапісаў?

— Каб табе доктар прапісаў, то насіла б.

— І перастала б падабацца табе?

— Не, золатца маё, ты ніколі не перастала б мне падабацца.

У нядзельку мы звычайна былі дома, моўчкі пераглядаючы часопісы.

— Ці хацеў бы ты, каб я была такая высокая, як тэлеграфны слуп? — спыталася Ева.

— Не, золатца маё, я не хацеў бы, каб ты была такая высокая, — адказаў я машынальна.

— А ці хацеў бы ты, каб я была такой малюпасенькай, як гном?

— Не, золатца маё, я не хацеў бы, каб ты была такой малюпасенькай.

— А што табе лепш хацелася б, каб я была такая высокая, як тэлеграфны слуп, ці такая малюпасенькая, як гном?..

З цягам часу колькасць падобных праблем усё павялічвалася, выклікаючы ў мяне трывогу.

— А што табе лепш хацелася б, каб я мела такія грудзі ці такія ногі?

— Якія грудзі і якія ногі? — пытаўся я, прадаўжаючы тэрміновыя падлікі.

— Ты ніколі нічога не памятаеш. Грудзі, як у Брыжыт Бардо, аб якой ты ўчора ў кіно сказаў, што ў мяне грудзі прыгажэйшыя. А ногі, як у тае жырафы ў мінулым годзе ў заапарку. Дык што табе лепш хацелася б?

Як толькі газеты паведамілі аб запуску штучнага спадарожніка, Ева спытала:

— А ці хацеў бы ты, каб я гэтак жа лётала па крузе?

Суддзя нецярпліва паціснуў плячыма:

— Я прашу вас гаварыць толькі па сутнасці. Як жа была справа з сабакам?

Падсудны прадаўжаў свой расказ:

— Таго дня, паважаныя суддзі, я праходзіў па нашай вуліцы. Я вёў пад ручку Еву, але быў поўнасцю захоплен праблемамі нашых будаўнічых фондаў. І тут Ева спытала:

— А ці хацеў бы ты, каб я была такая кудлатая, як той сабачка?

— Так, золатца маё, — адказаў я, не думаючы, што кажу, і ў той жа момант убачыў, што замест жонкі трымаю пад пахай маленькага кудлатага сабачку? У тую ж хвіліну з магазіна выскачыла гэтая грамадзянка і закрычала, што я ўкраў яе сабачку.

— Што вы скажаце аб гэтым? — спытаў суддзя ў пакрыўджанай.

— Я з задавальненнем паверыла б падсуднаму, — сказала дама сярэдняга ўзросту, — але мой сабачка прапаў. Калі гэты сабачка — жонка падсуднага, то дзе ж тады мой сабака?

— А калі гэты сабака — ваш сабака, то дзе ж тады мая жонка? — спытаў падсудны.

Суддзя аддаў загад прывесці сабаку.

— Прашу зрабіць выбар: гэта ваша гаспадыня ці гэта ваш муж?

Маленькі кудлаты сабачка абыякава паглядзеў на даму, пасля кінуў здзеклівы позірк на падсуднага.

— Так яму і трэба, — сказаў ён прыемным жаночым голасам: — Хай ведае, што жанчына можа ўчыніць нават самае благое, каб толькі звярнуць на сябе ўвагу мужа.

І ён ускочыў на калені прыгожаму суддзі.

Пераклаў з польскай мовы І. ЧЫГРЫН.

СЯМЕЙНЫ ВЕЧАР

Я н а. Што мы будзем рабіць сягоння вечарам?

Ё н. Я ахвотна пасядзеў бы дома.

Я н а. А што мы будзем рабіць дома?

Ё н. Паслухаем радыё, будзем рашаць красворды. Справім сямейны вечар.

Я н а. Во добра... Я вельмі люблю сямейныя вечары. **(Уключае радыё.)**

Р а д ы ё п р ы ё м н і к. Такім чынам, у самы бліжэйшы час мы будзем мець 24 трусы і 8 коз. Калі мы і далей будзем так рацыянальна развіваць жывёлагадоўлю, то на наступным этапе мы дасягнем 83 трусоў і 24 коз. Несумненна, гэта будзе для нас вялікім стымулам к далейшаму рацыянальнаму размнажэнню гэтых цудоўных і карысных жывёлін. Рухаючыся і далей такімі тэмпамі, мы за кароткі тэрмін даб'ёмся 134 трусоў і 53 коз.

Ё н. І што гэта за лухту ты злавіла?

Я н а. І зусім гэта не лухта. Гэта гутарка аб рацыянальным размнажэнні коз і трусоў. Дай паслухаць...

Ё н. Пачакай. Тут у мяне цікавы красворд. Якое ты ведаеш прыгоднае да спажывання вадкае масла?

Я н а. Рыцына.

Ё н. Ры-цы-на. Не лезе. Трэба пяць літар.

Я н а. Сметанковае.

Ё н. Сметанковае не бывае вадкім...

Я н а. А калі растапіць!

Ё н. Не гавары глупства.

Я н а. Ах, так!.. **(Уключае радыё.)**

Р а д ы ё п р ы ё м н і к. ...568 трусоў і 124 казы. Аднак, не спыняючыся на дасягнутым, у хуткім часе мы атрымаем 833 трусы і 182 казы...

Ё н **(выключае радыё).** Чаго ты прычапілася да гэтых трусоў? Хочаш распладзіць 833 трусоў у нашай кватэры з аднаго пакоя?

Я н а. Хачу я ці не хачу, якая табе розніца? Ты ж кажаш, што я дурная, а хто ж чакае ад дурніц разумных учынкаў?..

Ё н. ... Частка цела, якая канчаецца на «а»...

Я н а. Пальца.

Ё н. Няма такога слова «пальца», ёсць «палец».

Я н а. Чаму? Кажуць «няма пальца», а не «няма палец».

Ё н. Але ж ёсць назоўнік «палец», а не «пальца».

Я н а. Ты ж сам казаў, што павінна канчацца на «а». Значыцца, не «палец», а «пальца».

Ё н. Другіх частак цела, якія канчаюцца на «а», ты не ведаеш? А галава — гэта не частка цела? А нага? А рука?

Я н а. А палец, па-твойму, не частка цела?

Ё н. Але ён не канчаецца на «а».

Я н а. Не ведаю! Па-мойму, усе гавораць «пальца». Але калі ты будзеш злавацца, то я не буду табе памагаць. Сам рашай. **(Уключае радыё.)**

Р а д ы ё п р ы ё м н і к. ... уявіце сабе, як гэта прыемна мець 1 235 трусоў і 272 казы. Але мы не спынімся на гэтым. Ужо на наступным этапе...

Ё н **(выключае радыё).** Халера!..

Я н а. Перастань лаяцца.

Ё н. Не, халера не падыходзіць. Патрэбна хвароба з трох літар.

Я н а. Запаленне мозгу.

Ё н. Гэта не тры літары.

Я н а. Зараз падлічу. За-па-ле-нне моз-гу. 14 літар. Гэта дакладна.

Ё н. Навошта ты гэта гаворыш?
Я н а. Ты ж прасіў хваробу.
Ё н. На тры літары.
Я н а. Я не ведаю хваробы на тры літары.
Ё н. А рак?
Я н а. Калі ты сам ведаеш усё лепш за мяне, навошта ж пытаеш? Я пастараюся вывучыцца, і, магчыма, тады я таксама буду такая разумная, як ты. **(Уключае радыё.)**
Р а д ы ё п р ы ё м н і к. ... а якой чароўнай стане наша маленькая гаспадарка, населеная 2 845 трусамі і 454 козамі, якім мы далі жыццё...
Ё н **(выключае радыё).** Рака̀ ў Турцыі задам наперад.
Я н а. Мячэць.
Ё н. Мячэць — гэта храм.
Я н а. Храм — гэта царква.
Ё н. У Турцыі!
Я н а. Дык я ж кажу, мячэць.
Ё н. А я пытаю раку...
Я н а. Місісіпі.
Ё н. Што ты вярзеш?
Я н а. Можа і вярзу. Але вярзці таксама трэба ўмець. А калі ты мне будзеш перашкаджаць, я ніколі нічому не навучуся. **(Уключае радыё.)**
Р а д ы ё п р ы ё м н і к. ... але за сваю працу мы будзем шчодра ўзнагароджаны, калі аднойчы раніцай прачнёмся ў кампаніі 4 648 трусоў і 1 222 коз.
Ё н **(выключае радыё).** Расліна з сямейства пасленавых з 1 222 літар. Цьфу, каб яго, што я вярзу? Ідыётам можна стаць ад твайго радыё!
Я н а. Дай мне паслухаць! **(Уключае радыё.)**
Р а д ы ё п р ы ё м н і к. ... і хіба жыццё мы не будзем уяўляць больш цудоўным, калі да нашых ног прытуліцца 7 605 трусоў і 3 482 казы? Але мы і на гэтым не спынімся...
Ё н **(выключае радыё).** Яшчэ адна каза — і я разаб'ю прыёмнік!
Я н а. Яшчэ адзін прадстаўнік дынастыі фу-фу з 16 літар з «к» пасярэдзіне слова — і я падзяру часопіс.
Ё н **(б'е кулаком па прыёмніку).**
Я н а **(ірве часопіс).**
Ё н. Мы, здаецца, збіраліся справіць сямейны вечар?
Я н а. Так. Хацелі.
Ё н **(корпаецца ў шматках падзёртага часопіса).**
Я н а **(уключае прыёмнік).**
Ё н. Рыба... парнакапытная... семнаццатага стагоддзя... задам наперад...
Р а д ы ё п р ы ё м н і к. ... да колькасці фс кс трр трусоў і фіію уу рыы та та татысяч хез пез коз...

Пераклаў з польскай мовы І. Ралько.

ОЖИДАНИЕ

Музыка Э. Колмановского — Слова Игоря Шаферана

Не быстро. rit. p

Мо- и подружки пло-хо спят, се-бя в догад-ках му-ча-я: за-чем чет-вёр-тый день подряд но-шу я пла-тье лучше-е? За-чем четвёр-тый

день подряд ношу я платье лучшее? Я пятницу...

А — Ах!

Мои подружки плохо спят,
Себя в догадках мучая:
Зачем четвёртый день подряд
Ношу я платье лучшее? } 2 раза

Я не отвечу им опять,
Пойду бродить до полночи.
Любовь должна я отыскать
Без посторонней помощи. } 2 раза

Нет, не такой я человек,
Чтобы от счастья прятаться.
Не встречу в среду, так в четверг,
А не в четверг, так в пятницу. } 2 раза

Начнёт он первым разговор
И скажет, без сомнения:
Я не встречал вас до сих пор
По недоразумению. } 2 раза

Мои подружки плохо спят,
Себя в догадках мучая:
Зачем четвёртый день подряд
Ношу я платье лучшее? } 2 раза

НАД ПОЛЯМИ ВЕТЕР БРОДИТ

Музыка К. Массалитинова

Слова Матрены Смирновой

НЕ БЫСТРО. ЗАДУШЕВНО.

Запев

I, II, III

1. Над полями ветер бродит, песню тёплую по-

Припев

ёт. При долине на свободе куст калиновый цве-

Эх, ...лине

тет, цветёт.

Запев

2. Ветер вьётся над долиной, в речке плещется вода.

Припев

Ты скажи, скажи, калина, как попала ты сюда?

Для повторения

3. В рощу

Для окончания

гут, берегут.

Над полями ветер бродит,
Песню тёплую поёт,
При долине, на свободе,
Куст калиновый цветёт.

Ветер вьётся над долиной.
В речке плещется вода.
— Ты скажи, скажи, калина,
Как попала ты сюда?..

— В рощу прошлою весною
Бравый парень прискакал.
Любовался долго мною,
А потом с собою взял.

Обещал меня, калину,
Посадить в своём саду.
Не довёз до дома, кинул.
Верно, думал — пропаду.

Я за землю ухватилась,
Встала на ноги свои,
Навсегда здесь поселилась,
Где река и соловьи.

Ты меня, голубчик ветер,
Не считай за сироту:
Надо мною солнце светит,
Я по-прежнему цвету.

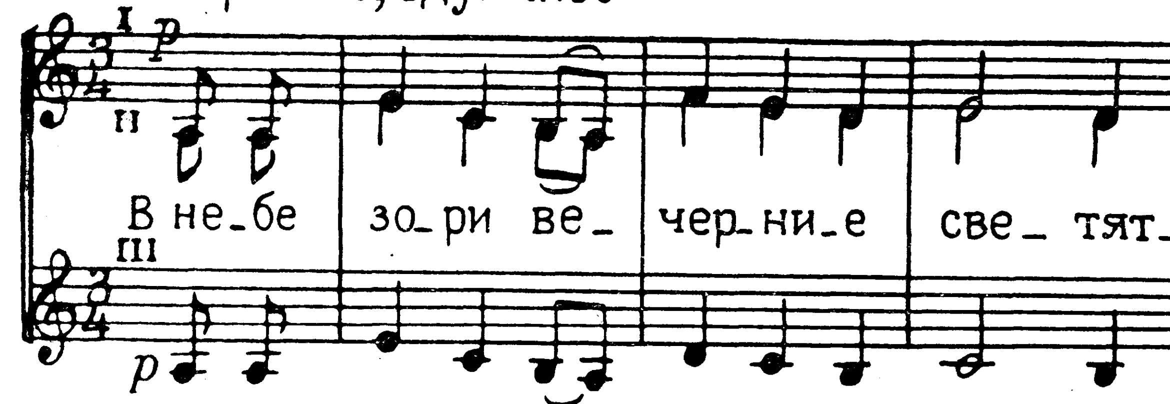
Трактористы молодые
Каждый день бывают тут.
Тонких веток не ломают,
Цвет мой белый берегут.
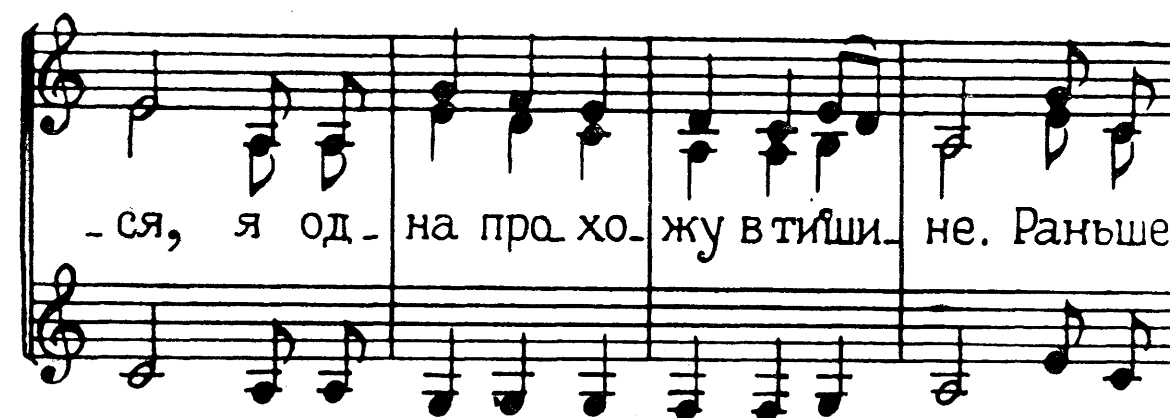
НЕ ИДЕШЬ ТЫ КО МНЕ НА СВИДАНИЕ
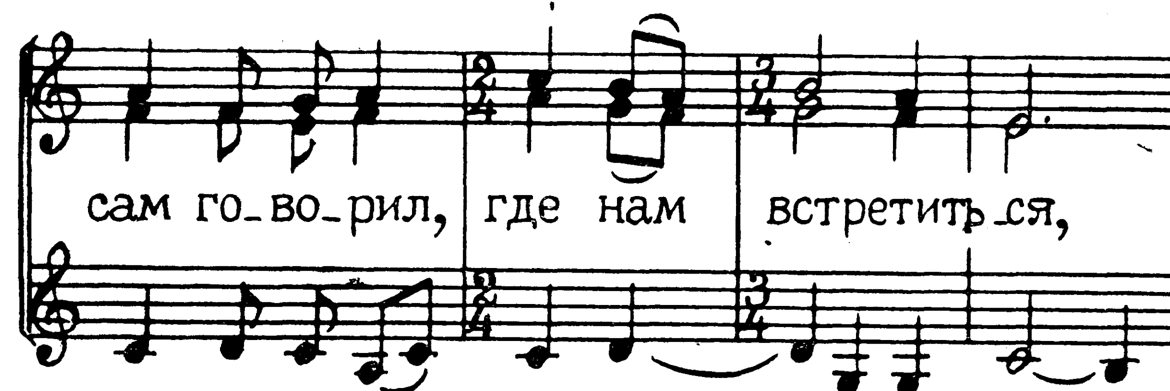
Музыка К. Массалитинова

Слова Андрея Досталя

Не торопясь, вдумчиво

встретиться

1-3 2-4

а те- перь-поза был о-бо мне. водишь гла-

pp

гла- за.

-за, а те- перь ты от- водишь гла- за.

В небе зори вечерние светятся,
Я одна прохожу в тишине.
Раньше сам говорил, где нам
встретиться,
А теперь — позабыл обо мне.

Если б я это знала заранее,
На росу не упала б слеза...
Не идёшь ты ко мне на свидание,
От меня ты отводишь глаза.

Видно, я не пришлась тебе по сердцу.
Что мне делать, скажи, дорогой?
Мое сердце к тебе так и просится,
И никто мне не нужен другой.

Видно, так иногда получается,
Видно, друга не просто найти.
Сердце с сердцем частенько
встречается,
Только им не всегда по пути...

НАЗЫВАЮТ МЕНЯ НЕКРАСИВОЮ

Музыка И. Григорьева

Слова М. Козырева

Умеренно, спокойно.

mf

Назы- ва- ют ме- ня некра- си- во- ю, так за- чем же он хо- дит за

мной я во- сен- ню- ю по- ру дождли- ву- ю про- во-

жа- ет с ра- бо- ты до- мой? *Хор* И во- сен- ню- ю по- ру дожд-

-ли- ву- ю про- во- жа- ет с рабо- ты до- мой? 1-3 И ку- 4. -му!

Называют меня некрасивою,
Так зачем же он ходит за мной
И в осеннюю пору дождливую
Провожает с работы домой?

И куда ни пойду, обязательно
Повстречаю его на пути.
Он в глаза мне посмотрит
внимательно,
Скажет: «Лучше тебя не найти!».

А вчера, расставаясь вечером,
Уходить не хотел ни за что...
Чтобы я не озябла, на плечи мне
Осторожно накинул пальто.

Оттого я такая счастливая,
Улыбаюсь всегда и всему...
Если скажут, что я некрасивая, — } 2 раза
Не поверю теперь никому!

ЗМЕСТ